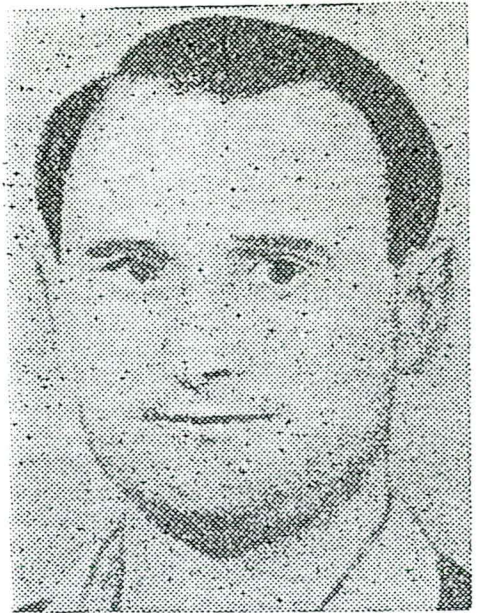

קורסונסקי יוסף, ד"ר

בן צבי. נולד ביום כ"ד בתשרי תרע"ה (14.10.1914) בקרמנצ'וג, פלך פולטבה שברוסיה. מילדותו גילה נטיה למוסיקה והצטיין בנגינה בכינור. בסיימו את הקונסרבטוריון בהרקוב ניבאו לו מוריו עתיד מזהיר כמוסיקאי. אך הוא לא רצה לעשות את המוסיקה מקור-פרנסתו ונכנס לפקולטה לרפואה של האוניברסיטה בהרקוב, בה למד בסטיפנדיה ממשלתית. כעבור שש שנים, בסיימו את לימודיו

ובקבלו תעודת-רופא למהלות פנימיות, הוענקה לו מדליה. נטיותיו האמנותיות מצאו להן ביטוי לא בנגינה בלבד, כי אם גם בשיר ובסיפור בשפה הרוסית. אף שנתחנך על ברכי תרבות זרה ולמרות היותו מנותק מעמו, מתרבותו וממולדתו היבהבה בסתר-לבו אשר הקודש. מנעוריו נכסף לעלות לארץ ולהשתקע בה, השתוקק לדעת את היי מולדתו העתיקה-החדשה ומוכן היה למסור לה את כל לבו ולהקדיש לה את ידיעותיו המרובות. אולם מסך-הברזל הפריד בינו לבין משאת-נפשו. בשנת 1946, בשעה שניתנו ליהודי פולין שברוסיה רשיונות לשוב לארצם, קיבל אביו רשיון-יציאה לו ולבנו. בבואם לעיר לינץ שבאוסטריה עבד כרופא במשך שנה ומחצה ואחרי שהייה של כמה חדשים במרסייל שבצרפת קיבלו האב והבן תעודות-עליה לארץ — ובראש חודש שבט תש"ח (12.1.1948) הגיעו לחופי-המולדת. בהתגוררו בבית-העולים התחיל מבקר את שיעורי-הערב לעברית שנתקיימו בו והתקדם בלימודיו. הוא שאף להגיע למקורות הראשונים כדי להכיר את הנשגב והיפה שבתרבות-עמו. כשנודמנו לו פעם שירי ביאליק בתרגום רוסי שתה אותם בצמא ובהתרגשות אמר: „עולם חדש, עשיר ומגוון נגלה לעיני לפתע. בשירת-יאני לא נגעתי בנושאים יהודיים. מעתה יהיה ביאליק נר לרגלי. רואה אני מה דל

הייתי עד כה!" נחמד למראה ויפה-נפש היה, רוחש אהבה לזולת
עד כדי הקרבה עצמית ומסור עד אין קץ לאביו (ידידו הטוב ביותר,
כפי שהיה מכנהו). באמצע חודש מארס 1948 התחיל עובד בבית-החולים
„הדסה“ על הר-הצופים על-פי המלצת הועד המרכזי של ההסתדרות
הרפואית בירושלים. לפי בקשתו נתקבל כמתמחה במחלות-עור.
אך תקופת-חייו החדשה לא ארכה ימים. כעבור 3 חדשים, ביום
ד' בניסן תש"ח (13.4.1948), עלה בשיירה להר-הצופים לא בלבד
לקיים מצות ביקור-חולים, כי אם לדרוש לשלום אביו ששכב אז חולה.
בהתקפה על השיירה נפל יחד עם שאר רופאי „הדסה“ ועובדי האוני-
ברסיטה. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות בסנהדריה.